

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/435/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812213484
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812213484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o. Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843, proti odporkyni Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., Y. XXX/X, zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO 42 476 778, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, zastúpené JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 1.786,85 Eur istiny a prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. marca 2013, č.k. 12C/5/2013-85, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 89,14 Eur, do troch dní, na účet ich právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh o zaplatenie istiny 1.786,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 1.239,15 Eur a zo sumy 547,70 Eur od 18.02.2006 do zaplatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou považoval jednoznačne za zmluvu o úvere a súčasne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia zmluvy, konštatoval, že predmetnú zmluvu možno podriaďiť režimu tohto zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Vyslovil názor, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku *lex specialis*, čo podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie v presne naznačených súvislostiach. Znamená to, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až § 60 Občianskeho zákonníka je potrebné, vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka, aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, z ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Dodal, že v zmysle ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného ku dňu uzavretia zmluvy, na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa použijú primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj táto v čase uzavretia zmluvy platná a účinná norma viedla za použitia výkladového pravidla "*argumentum a contrario*" súd podporne k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného

zákonníka, sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka a v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Zaoberal sa vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku a dospel k záveru, že zo zmluvy o úvere nie je zrejmé, či a kedy bola dojednaná konečná splatnosť úveru. Odporkyňa dlh riadne nesplácala, z ktorého dôvodu navrhovateľ požiadal o zaplatenie celého dlhu s príslušenstvom. Navrhovateľ však napriek výzve súdu nedoložil do spisu listiny, z ktorých by bola zrejmá nielen konečná splatnosť úveru ako celku, ale aj to, že odporkyni boli zo strany právneho predchodcu navrhovateľa poskytnuté peňažné prostriedky a v akej výške, akú sumu v skutočnosti odporkyňa právnenému predchodcovi navrhovateľa alebo navrhovateľovi zaplatila a na čo všetko boli tieto platby započítané. Z predložených listín mal zistené, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná najneskôr dňom 17.02.2006, a teda návrh na začatie konania bol na súd podaný až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Na daný vzťah aplikoval ustanovenia o premlčaní podľa Občianskeho zákonníka, aj keď účastníci uzavreli zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorá ako typ zmluvy je absolútnym obchodom, táto zmluva spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako i zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vyslovil názor, že aj keď premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nie je predmetom zmluvných dojednaní, použitie ustanovení o premlčaní podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka požíva ochranu podľa zásad občianskeho práva. Navrhovateľovi uplynula 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde pred podaním návrhu na súd a návrh vo veci samej podal navrhovateľ na súd po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty, a preto súd jeho návrh zamietol ako premlčaný. Pokiaľ navrhovateľ predložil do spisu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku podpísanú odporkyňou, podľa názoru súdu prvého stupňa touto dohodou nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Súd prvého stupňa vychádzal zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ mal dať podpisovať odporkyni uvedenú listinu, keď táto preukázateľne jej obsah nepoznala a konštatoval, že ide v podstate o navrhovateľom vopred pripravenú formulárovú dohodu, obsahom ktorej je znenie vyhlásenia odporcu o uznání záväzku a hodnotil takéto konanie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií chcel dosiahnuť uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, aj keď odporca nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Považoval za evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd považoval za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona a za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je aj predmetný úkon neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že takéto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, čo vyplýva i z toho, že formulácia uznania dlhu i v prípade, ak je dlh premlčaný, je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase keď sa dlh „uznáva“ je premlčaný alebo nie. Keďže uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, považoval za dôvodne uplatnenú námietku zákonnej trojročnej premlčacej doby, lebo dlh odporkyne bol premlčaný zjavne pred podaním žaloby na súd, a teda návrh vo veci samej podal navrhovateľ až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty dňa 30.07.2012.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zmenu tak, že návrhu bude vyhovené v celom rozsahu, resp. rozsudok bude zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si aj náhradu trov. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Zdôraznil, že záväzok, ktorý odporca uznal 09.05.2009, nebol premlčaný. Pokiaľ súd uvádza, že pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi sa stala splatnou 17.02.2006, tak vyslovil názor, že tu súd vychádzal z nepreukázaných skutočností, lebo právny predchodca navrhovateľa ani navrhovateľ nijakým spôsobom neukončil záväzkovoprávny vzťah uzatvorený medzi postupcom a odporcom, resp. navrhovateľ predmetným dokladom nedisponuje. Súd preto nemohol mať ukončenie zmluvy splatnosť pohľadávky za preukázanú, a teda mal nárok posudzovať s poukazom na ust. § 103 Občianskeho zákonníka, keďže zo zmluvy je nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach. Súd mal preto aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka a navrhovateľovi priznať prinajmenšom splátky, ktoré v čase uznania a podpisu dohody premlčané neboli. Zotrvával na stanovisku, že v danom prípade podpisom dohody došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu vo výške 1.014,13 Eur a prísl., čím nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, pričom, aby nastali účinky predmetného ustanovenia zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o

premlčaní dlhu. Konanie odporcu, ktorý nesplácal svoj dlh, nepovažoval za morálne a čestné, a preto nesúhlasí s tým, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Uviedol ďalej, že dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach, pričom dohoda o zmene obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že odporca uznáva svoj záväzok, nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Prejavil aj nesúhlas s náhradou trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, s poukazom na to, že tento musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal aj na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. V tejto súvislosti citoval ustanovenia Krajských súdov v Bratislave, v Banskej Bystrici, v Košiciach, v Prešove a v Žiline.

Odporkyňa a vedľajší účastník vo vyjadrení, ktoré bolo podané prostredníctvom ich právneho zástupcu navrhli rozsudok okresného súdu potvrdiť a uplatnili náhradu trov odvolacieho konania. Vo vyjadrení poukazovali na absolútnu neplatnosť dohody o uznaní dlhu, najmä z dôvodu jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti pre spotrebiteľa s tým, že v dohode je uvedený pôvodný veriteľ a nezodpovedá skutočnému pôvodnému veriteľovi z prvotného právneho titulu uplatnenej pohľadávky, ktorým bola VÚB a.s. Akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie tohto zisteného skutkového stavu považoval za účelovú snahu vyhnúť sa tomu, aby bol žalobca pri svojej podnikateľskej činnosti v súvislosti s uzatváraním spotrebiteľských zmlúv považovaný za dodávateľa a aby sa vyhol tomu, že dohodu súd podrobí kontrole podľa ustanovení v spotrebiteľských predpisoch. Poukázal na to, že žalobca sa v rámci predmetu podnikania dlhodobo zaoberá inkasovaním pohľadávok a takáto činnosť zahŕňa aj celé spektrum mimosúdnych úkonov, ktorých cieľom je, aby sa dosiahla úhrada pohľadávky bez súdneho konania, resp. aby sa získala čo najlepšia východisková pozícia pre súdne konanie. Ďalej poukázal na to, že priemerný spotrebiteľ je nielen právne neznalý a neinformovaný, ale je súčasne mimoriadne manipulovateľný v situácii, pokiaľ sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, čo školená osoba pracujúca pre inkasnú spoločnosť dokáže v rámci štandardizovanej procedúry bez ťažkostí dosiahnuť vhodným vystupovaním pri použití správnych slovných formulácií v určitom poradí. Za správne považoval aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bola priznaná náhrada trov vedľajšiemu účastníkovi s poukazom na to, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, znamenalo by to nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením, ktoré bolo za týmto účelom stanovené. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Krajských súdov Nitra, Žilina, Banská Bystrica, Košice a Prešov.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní výslovne neuvádza a neoznačuje ani jeden z tam uvedených dôvodov na odvolanie, avšak súdu prvého stupňa vyčíta nesprávne právne posúdenie veci, čo je dôvodom na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a nedostatočné zistenie skutkového stavu (dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Citovaný dôvod na odvolanie je daný v prípade, ak účastník konania navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal, čím vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť.

V prejednávanej veci nevyplýva z obsahu odvolania ani vyjadrenia zo dňa 19.03.2013, rovnako ani z obsahu zápisnice o pojednávaní súdu prvého stupňa konaného 25.03.2013, že by navrhovateľ navrhol vykonanie akýchkoľvek ďalších dôkazov. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť opodstatnený dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Za dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci) sa považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním zistil odvolací súd, že súd prvého stupňa vykonal správny výklad použitých ustanovení právnych predpisov a tieto správne aplikoval na zistený skutkový stav.

Zo spisu nepochybne vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli 16.06.2005 zmluvu o úvere, ktorou sa odporkyňa zaviazala uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas, ktorú povinnosť si nespĺnila, čím sa dostala do omeškania, a preto si aj navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania dňom 18.02.2006. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.03.2007 uzavretej medzi postupcami, a to Všeobecnou úverovou bankou, a.s., spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a navrhovateľom, postúpili postupcovia na navrhovateľa pohľadávku voči odporkyňi. Následne navrhovateľ uzavrel s odporkyňou dňa 09.09.2009 dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku.

Vzhľadom na obranu odporkyne ako aj vedľajšieho účastníka na strane odporkyne súd prvého stupňa sa dôvodne zaoberal charakterom uplatnenej pohľadávky a túto posúdil ako nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu, na ktorej skutočnosti nič nemení postúpenie pohľadávky na iný subjekt.

Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typickým formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s podsunutou rozhodcovskou klauzulou. Pri vyhodnocovaní praktiky veriteľa súd prihliada na úroveň priemerného spotrebiteľa (Smernica Rady EP 2005/29, bod 18 preambuly), kedy hrozí nebezpečenstvo, že takýto spotrebiteľ podpíše dokument sledujúc dosiahnutie splátok. V skutočnosti však ide podľa citovanej Smernice o nekalú obchodnú praktiku a nie o odbornú starostlivosť dodávateľa v záujme zvýšenia kvality života ľudí. Aj v prejednávanej veci dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z jej textu je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Na základe prípadov z praxe možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť.

Aj keď v prejednávanej veci odporkyňa podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku, v ktorom bolo uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, takáto dohoda je považovaná v praxi súdov Slovenskej republiky za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže

ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadať aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Dohoda týkajúca sa uznania dlhu, nebola iniciovaná odporkyňou ako spotrebiteľom, ktorý jej uzavretím nič nezískal, ale naopak zhoršil svoje postavenie. Z jej výpovede pred súdom prvého stupňa vyplýva, že nemala vedomosť o tom, čo je to premlčanie a dôsledky uznania premlčaného dlhu jej neboli vysvetlené.

Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku alebo poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a výraznú nerovnosť zmluvných strán, ako aj porušovanie zmluvnej slobody.

V prejednávanej veci k dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka uznať premlčaný dlh nedošlo, ale naopak navrhovateľ v snahe reparať pochybenie svojho právneho predchodcu, spočívajúce v nepodaní návrhu na začatie konania pred uplynutím premlčacej doby a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutia žaloby inkorporoval do dohody o splátkach vyhlásení o uznaní dlhu bez podania vysvetlenia dlžníkovi.

Za daných okolností preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď prihliadol na námietku premlčania vznesenú odporkyňou a návrh na začatie konania zamietol podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone stanovenej.

Preskúmaním zistil odvolací súd, že súd prvého stupňa vyvodil správny záver o tom, že dlh bol v čase podania návrhu na začatie konania na súd premlčaný v celosti, keď odporkyňa v dôsledku neplnenia zmluvných záväzkov dostala sa do omeškania, v dôsledku čoho si aj v konaní samotný navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania dňom 18.02.2006.

Záver súdu prvého stupňa o tom, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná najneskôr 17.02.2006, v dôsledku čoho premlčacia doba uplynula 17.02.2009, je preto správny a zodpovedá skutočnostiam vyplývajúcim zo spisu. Navrhovateľ v priebehu konania ani v odvolacom konaní nepredložil ani nenavrhol žiadny dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že splatnosť pohľadávky nastala inokedy, pričom povinnosť tvrdenia ako aj dôkazná povinnosť zaťažuje v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. navrhovateľa.

Súd prvého stupňa rozhodol správne a v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. aj o náhrade trov odporkyne, ako aj vedľajšieho účastníka.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že odporkyňa, ako aj vedľajší účastník boli zastúpení tým istým právnym zástupcom, a preto trovy právneho zastúpenia boli uplatnené aj priznané s prihliadnutím na ust. § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., t.j. odmena za 1 úkon podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 81,33 Eur pri tarifnej hodnote 1.786,85 Eur, pričom boli vykonané dva úkony právnej pomoci (prevzatie zastúpenia a účasť na pojednávaní súdu prvého stupňa 25.03.2013) + 2x režijný paušál a ďalej cestovné z Lučenca do Prievidze a späť a náhrada za stratu času.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil.

V odvolacom konaní bola tak úspešná odporkyňa, ktorá má v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, pričom trovy odvolacieho konania spočívali v odmene za právne zastúpenie, a to za 1 úkon, t.j. vyjadrenie k odvolaniu 81,33 Eur + režijný paušál 7,81 Eur, spolu 89,14 Eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.